

Kmečka dekleta, vajena težkega dela, so po službi delale tudi na domači kmetiji. Vsak dan so se vračale domov. Te si stanovanjskih bonitet niso privoščile, a se zaradi tega niti niso pritoževale.

Takšno dekle je bila že pokojna Marija Rozina, rojena leta 1909 iz Zgornje Jablanice:

»V Predilnici je že delala sestra Ani in ko sem toliko odrasla, da sem sama odločala, sem tudi jaz odšla v službo. Hrepenela sem po denarju, v upanju, da bom vsaj delno zapolnila vrzeli pomanjkanja. Ata so jokali, ker so ostali brez hlapca. Komaj so čakali, da sem zrasla in hodila z njimi na furo.

Težkemu tovarniškemu delu sem se hitro privadila. Delala sem kot helperca, pomočnica. Pomalicali smo kar med delom. Črno kavo in kos kruha sem prinesla s seboj, če pa ga je doma zmanjkalo, sem ga morala kupiti. Ena od delavk je z veliko košaro odšla v fabriško trgovino in nakupila za vse. Kakšna si je privoščila tudi pol klobase, jaz nikoli.

Včasih je prišel mimo lastnik predilnice, se postavil na konec mašine in opazoval, kako je laufalo. Nikoli me ni obgovoril. Sam je govoril nemško in imel s seboj prevajalca.

Od plače si nisem mogla veliko prihraniti. Nekaj sem dala mami za v trgovino, kupovali smo sladkor, laško olje, meso za praznike, petrolej, lug, zase pa sem si kupila kaj od oblek.«

Vir:

Dolšek, Ida. Špinerbal: litijski ples predilcev. Šmartno pri Litiji: Biroservis, 2011, str. 30.